

Səma MUĞANNA

ADAM VƏ PAPATYANIN TANRIYLA GÖRÜŞDÜYÜ GÜN

Bu yazı çox yaxın dostumun xahişi ilə qələmə alınıb. Bunun üçün ona öz minnətdarlığımı bildirirəm!

Bölüm 1. İlk görüş

Yay fəslı 2020-ci iletəsadüf edirdi. Bəlkədə anlatılma-yacaqhəttə sırr kimi qalacaq bir gün idi: Sadəcə Adam və Papatyanın günü. O gün onların Tanrıyla görüşdüyü müqəddəs bir gün idi. O gün nitqlərin tutulacağı, qəlblərin paramparça olacağı, amma heç kimin, heç kəsin bu sevdanı onlar kimi yaşamadağı gün idi...

O zaman Adam və Papatya bir-birilərini nə görmüş, nə də eşitmişdilər. Bəlkədə bu Tanrı tərəfindən göndərilən bir hədiyyə, yaxud sadəcə bir təsadüf idi. Məhz o gün Adam və Papatyanın Tanrıyla görüşdüyü gün olacaqdı.

Cümə günü idi. Səhər çağı olardı. Papatya rəfiqəsi ilə gəzintiyə çıxmağı planlaşdırmışdı. Həmin an nə Adamın, nə də Papatyanın tanış olacaqları barədə heç bir məlumatı yox idi. Papatya ilə rəfiqəsi axşamüstü görüşməyi qərara aldılar. Təxmini, saat 6, 7 radələrində. Qəribə idi məhz bu zaman Adam da gəzintiyə çıxacaqdı. Görəsən, bu taleyin bir oyunu,

yoxsa Tanrıdan göndərilən mesaj idi?Bilinmirdi. O gündən sonadək bu sual naməlum olaraq da qaldı.

Papatya güzgünün qarşısında saçlarını darayır, özünə bəzək verirdi. Həqiqətən də ətrafdakıların dediyi kimi gözqamaşdıran qəribə bir gözəlliyə sahib idi. Sarıya çalan uzun saçları vardı, simasından təbəssüm əskik olmazdı. Çox pozitiv, şən bir qız idi.

Heç Adam da ondan geri qalmırdı. Yaraşığı, boylu-buxunlu bir gənc idi. Amma buna rəğmən çox eqoist və kobud xasiyyəti vardı. Bu kobudluq isə o gün yox olacaqdı. Ətrafdakı qızların heç biri onun daxili aləmi maraqlandır-mırdı. Sadəcəgözəlliyinə vurulardılar və bu onu çox narahat edirdi. Əslindəkənardan acımasız, özündənrazı və soyuq-qanlı görünən bu gənc oğlan qəlbən çox duyğusal idi. Bu cəhətdən Papatya ilə onun qəlbində qəribə bir oxşarlıq var idi.

Axşam saat 6 idi. Papatya rəfiqəsi ilə parkda dolaşırdı. Digər tərəfdə isə Adam öz dostları ilə söhbətləşirdi. Bu dəfə nədənsə çox qəmli və düşüncəli idi, heç vaxt belə olmazdı. Papatya isəhər zamankı kimi deyib gülürdü. Onlar söhbətləşərkən rəfiqəsinə qəfil zəng gəldi və evdən çağırdılar. Papatya təkçə qaldı. Rəfiqəsinin gedişi ilə içinə vahiməli bir səssizlik çökdü. Bu zaman göy guruldadı, şimşək çaxdı. Özü də hiss etmədən qışqıraraq ağlamağa başladı. Onu kənardan seyr edən Adam qaçaraq təlaşla onun yanına gəldi.

- Nolub, yaxşısan?

- Bəli, bəli. Sadəcə bir az qorxdum.

- Səni yaxşı anlayıram. Məndədə belə hallar tez-tez baş verir. Qəribə bir təsadüf idi. Adam və Papatya yağışın damcı-ları altında tanış olmuşdular. İki-si də utancaq olduqlarından söz tapa bilmirdilər. Nəhayət, Adam özünü toparlayıb danışmağa başladı:

- Bizin məktəbdə oxuyursan?

Papatya suala bir qədər gec cavab verdi. Adamın

səsində titrəyiş hiss olunurdu.

- Bəli, - deyə Papatya gözlərini bir nöqtəyə zillədi.

- Qəribədir eyni məktəbdə oxuyuruq, amma səninlə rastlaşmamışam.

- Mən də səni heç görməmişəm.

İkisi də hiss etmədən şirin söhbət edirdilər. Əslində Adam Papatyayla söhbət etməmişdən qabaq vurulmudu, ilk gördüyü an. Qızı tanımasa da, illərin tanışımı kimi hiss etmişdi. Qəribə bir təsadüf idi onların tanışlığı. Hətta yaşadıkları ünvanlar da eyni idi. Papatya utancaq və kövrək bir səslə:

- Mən artıq getməliyəm. Tanışlığımıza şad oldum-dedi.

Adam da nəse demək istəyirdi, amma gözlərini Papatyadan çəkə bilmirdi, donub qalmışdı. Üzündəki ifadə də anlaşılmaz idi. Papatya bunu hiss etdi və dedi:

- Sənə nolub? Yaxşısan?

Adam diksindi, amma özünü toparlayıb yaxşıyam-dedi.

“İçindən səni gördüyüm andan yaxşıyam” demək keçdi, amma sözlərini udub təəssüflə sadəcə bir kəlmə söylədi.

- Nisbətən yaxşıyam.

Papatya Adamdan ayrılıb yola düzəldi. Adamsa öz-özünə düşünürdü: “Nolub mənə? Bəlkə vurulmuşam, yoxsa sevirem?” yox, bu ola bilməz! Axı mən sevməyi özümə qadağa qoymuşam...

Evə qayıtdı. Qapıdan içəri daxil olan kimi otağa girib qapısını bağladı. Işığı belə yandırmadı. Çarpayısında oturub dərin düşüncələrə qərq oldu. Papatyanı gördüyü an söhbətləri sonadək gözünün qarşısında kinol lenti kimi gəlib keçdi. Onu qəhər boğurdu. Elə bil boğazına qurğuşun tökmüşdülər Adamın. Qeyri-ixtiyari gözlərindən kiçik damlalar axmağa başladı. Heç kəs eşitməsin deyə əlləri ilə üzünü örtüb az qala nəfəsini də dayandırmaq istəyirdi. Elə bu vəziyyətdə də çarpayısına uzandı və çox keçmədən də yuxuya daldı.

Gecəyarı olardı. Hövulnak tər içində yuxudan oyandı, az qala nəfəsi kəsilirdi. Səsini də çıxarda bilmirdi ki, valideynləri və bacısı təlaşlanmasınlar, həm də o an heç kimi nə görmək, nə də danışmaq istəyirdi, onun üçün sadəcə Papatya var idi. Saatin fərqiə varmayıb yaxın dostuna zəng edib ondan Papatyanın telefon nömrəsini istədi. Dostu ilə Papatya bir sinifdə oxuyurdular. Nömrəni telefonuna qeyd etdikdən sonra ona yazmaq istədi, amma cəsərət etmədi. Düşündü ki, bu saatda narahat etmək düzgün olmazdı. Bəs nə etsin? Yeganə təsəllisi Tanrıya üz tutmaq, onunla bölüşmək idi, çünki onların gizli sevgisinə Tanrı şahid olmuşdu. Bu iki gəncin görüşü zamanı buludların arasından nur həlqələrinə bürünmüş bir sima onları izləyirdi: Bu Tanrının özü idi. Bəlkə də bu görüş heç də təsadüfi deyildi. Bəlkə də bu Tanrı tərəfindən göndərilən möcüzəvi bir hədiyyə idi və bu iki işıqlı qəlbın ilk görüşdüyü gün əslində Tanrıyla görüşdükləri gün idi.

Bölüm 2. Papatyanın yuxusu...

Gecə idi. Saat 1 ya 2 olardı. Küçədəki işıq lampaları Papatyaya sanki xoşbəxtlik simvolu kimi təsir bağışlayırdı. Küçə tamamilə səssizliyə qərç olmuşdu, heç kim yox idi. Papatyanı bu səssizlik narahat edirdi. Yatmaq istədi ki, narahatçılığı aradan götürülsün. Bacarmadı. Stolun üstün-dən bir kitab götürüb oxumağa başladı. Kitabda gənc bir qızın həyatından bəhs edilirdi. Maraqlı idi, amma düşün-cələri onu alıb apardı. Gözü kitabın səhifələrində, fikri isə başqa yerdə idi. Ağlında qarışıq fikirlər dolanırdı. Elə bil hər şey üst-üstə gəlmişdi. Elə bu an içindən qışqırır "Bəsdi, özünə toparla" keçdi. Durub otaqda gəzinməyə başladı. Sonra yenidən çarpayısına uzanıb kitabı oxumağa davam etdi və necə yuxuya getdiyini hiss etmədi. Əslində yatmışdı, yuxuda idi, amma elə bil həyatla reallığın arasında anlaşılmaz bir vəziyyətdə qalmışdı. Nə idi bu? Papatya sanki

ayrı bir dünyadaydı. Tənha idi orada. Qışqırmaq istədi, amma onu duyan yox idi. Ona belə gəlirdi. Əslində isə onu dinləyən və duyan yeganə ümidi və səcdəgahı Tanrısı idi: Görə bilmədiyi, xəyalında canlandırıdığı Tanrısı. Tələşdən, yaxud qorxudanmı Papatya dayana bilmədi. Dizi üstə çöküb ağlamağa başladı. Qorxudan titrəyirdi. Bu zaman qarşısında nurlar həlqəsində Tanrı peyda oldu. Papatya yalnız hiss edirdi gözlərini açmağa qorxurdu. Tanrı ona yaxınlaşıb, yavaşca saçlarına toxundu. Sanki ruhuna rahatlıq kəpənəyi qondu. Gözlərini açdı və qarşısındakı Tanrının işığının təsirindən donub qaldı. Sanki kor olmuşdu. Sırlı bir təbəssüm qondu simasına. O, qeyri-adi gözəllik qarşısında heyranlıqdan söz tapa bilmirdi. Görəsən, bu reallıq idi, yoxsa yuxu? Həqiqətən bu nə idi axı? Qapalı divarların arasında idi. Tanrıyla rastlaşana qədər çox qorxurdu. Onu gördükdən sonra isə içinə qəribə bir hüzur doldu. Özünü yamyaşıl çəmənlikdə hiss etdi. Elə bil cənnətə düşmüşdü. Bir anlıq ona elə gəldi ki, dünyasını dəyişib, çünki insan yalnız cənnətdə bu gözəlliyin şahidi ola bilərdi. Beynindəki bu qarışıq suallar Papatyanı çox yorurdu. Buna baxmayaraq səbirlə gözləyirdi.

Bu zaman Tanrının səsini eşitdi:

- Papatya, balaca qızım, mələyim, yəqin məni gördü-yünə təəccüblənirsən. Bunun necə baş verdiyini sənə söyləyə bilmərəm. Ona görə yanındayam ki, sənin yaşadıklarının canlı şahidi olum. Bu yaşadıklarının qəhrəmanı sənin könlünün əfəndisidir. Papatyanın göz bəbəkləri genişləndi, simasındakı təəccüb, həyəcan daha da artdı:

- Könlümün əfəndisi? Axı o kimdir? Tanrı yavaşca gülümsədi və sözünə davam etdi:

- Papatyam, gözəl qızım, o günü xatırla. O Adam və cümə günü.

Papatya dərin düşüncəyə daldı, qəribə idi. Tanrı kimi nəzərdə tuturdu? Kimdən bəhs edirdi? Beynində fırlanan

fikirler onu çox yormuşdu. Fikrini toplaya bilmirdi. Birdən xatırladı. O Adam, - deyə dodaqaltı mızıldandı.

- Aha... O gün. Əslində bu bizim birinci tanışlığımız idi. Bilmirəm bəlkə də taleyin oyunu idi, bəlkə də xoş bir təsadüf. O gün mən sizi göy üzündə, buludların arasında izləyirdim. Dəli bir fırtına var idi, şimşək çaxırdı. Bu olanlar nə idi?

- Onların hər birini mən yollamışdım.

- Nədən axı? Səbəbi nə idi?

Tanrı Papatyanın sualını cavabsız qoydu, bəlkə də zamanı deyildi.

- Mən getməliyəm, amma yenə gələcəyəm. Unutma ki, görməsən də, daima səninləyəm Papatyam.

Bunu söyləyib qeyb oldu. Həmin an Papatya qarşısında bir məktub gördü. Əyilib yerdən götürdü. Məktubda yazılmışdı:

Yadınızdən çıxarmayın ki, mən sizinləyəm. Qarşınıza çox çətinliklər çıxacaq. Bütün bunlara rəğmən siz bir-birinizə aidsiniz. Bunu unutmayın.

Papatya dəlicəsinə qışqırmağa başladı və oyandı. İlahi, bu nə idi belə? Bu gördüyü yuxu idimi? Boğulurdu, əlləri əsirdi, sanki ürəyi indicə çıxıb ovuclarına düşəcəkdə. Gör-düyü əhvalatı yuxuya da bənzətmirdi, realıq da deyildi.

Əlini telefona atdı. İstədi Adama mesaj yazsın və gördük-lərini danışsın, amma nə fikirləşdisə də, vaz keçdi. Başqa bir evdə Adam da eyni hadisəylə qarşı-qarşıya idi. O da telefonu əlinə alıb, yazmaq istəyirdi, amma yazmırdı. Tanrı isə öz planetindən onların bu sevdasına tamaşa edib həm sevinir, həm də qəhərlənirdi. Tanrının özü də bu sevgi qarşısında aciz idi...

...ardı növbəti sayımızdada...

